

היה נוטל פרק שלישי סומה

כ:

עין משפט
גר מצוה

כמבי וכמב לה א"ע דנכתבה לשום אשה אחרת דכשר לפוס דיחוי דרב נחמן בר יצחק א"כ האי דקאמר הכא התם וכמב לה אמר רחמנא אכל הכא לא כמבי אלא וכמב ולה כמבי גבי עשייה והא בפרק כל הגט (גיטין דף מד:) מפרש מ"ט פסלינן לכל הני גיטין אי

כחיו ותנו ספר כריתות ה"א למעוטי
האיך קמה שנכתב שלא לשום אשה
כתב רחמנא וכמו וחי לא כחיו
אלא וכמו ה"א למעוטי האי דלא אהיו
כתב לה אלץ כי לו צ' נשים דלאהי
קח כתב לה כשר כתב רחמנא וכמו
לה דממעטין היו לו שמי נשים וכו'
אלתא דמעטין התם מוכתב גרדא
היכא דנכתב לשם אשה אחרת וי"ל
דאחי התם דלא הוא צריך למיכתב
אלא ותנו לה ספר כריתות הילך
היו וכמו ה"א למעוטי רחמנא

לשם זאת אחרת חלל הכה לא ימירא הוא הצי וכמו הילך לא ממעטינו מיניה אלף הינה דלף אכמינ לשם אלות בעולם דכמינ וכמו לא חלל: **הא** מני ר'ע חייא ובזכות סבר אה ברבנן. ר'ע ר"י דלשכחן הכי נספרי וצירושלמי כהדין דסבר ר' עקינא זכות מולה בגרס בירושלמי מני ר' ערסון אומר דל זכרותו שנאמר בתורה לעולם חזן מוז שהיא של פרענות אמר לו ר'ע אינו נאמר מוכרת עון ושק הימי אומר כדברך חל אינו אומר מנחת אומר חל לעולם חלל לא חל ר'ע אמר ר'ע כהדין דכות מולה הוא מוקי לה כרבי דמחני' (לקמן ד' כ:): וסבר לה כרבי שמעון וגדלה דלף הוא מני לאקומה כרבי דמסופיה דבי רישא לא רבי יודא איכא למאן דאמר כ'ע' (נעיל ק"ג, יד.) דנמנונותה פליגי רבי ורבנן: **לא** בטא סת אלא אפי' סת עצמו. קשוי ל'י' הכהא שמע דמכניס מת חמור ממחא מת הנכנס דפקדן בתרל דעירובין נאספו (אמר ד' אומר דר טוין בר קישנא דמר שמואל המכניס עמא שרן במקדש חייב שרן עלמו פטור שנאמר מוכר ועד נקבה משלחו מן שיש לו טהרה בתקוה ומת נמי אין לו טהרה במקוה שיש לו דהם מייירי ממכניס שרן שלא נגע בו ושרן לא ממחא במשא ולהכי נקטו מני שרן ולא נצילה דלס טעמא המכניס חיפוק ליה משום גופי' ונגע עמא שרן במקדש והכא ה"פ ולא עמא סת בלבד אמרו לאמר שפירש טעמא העומאה אלף אפי' מת עלמו דהיא עומאה בחיבורין כמנכיסין דחמייר' טפי מעומאה שלא בחיבורין דחמייר' כ'ע' שני דמכסע ע"י' (ק"ג ח:):

ביעותותא מרפא. חימה
לר"י והא נפרק

בחרה דנדה (דף ע"א). בגמרא ב"ש
אומרים כל השנים ממות דמות מי"ט
ד"ש אבנ ישימעות (דמלאכה)
דמותא חזיא חזיא פלני עלי
וקא מנקהא תמס אלא הא דמניא
ב"ש אומרי * כל השנים תמס זבין
אומרי אלא עטמא דב"ש ורי' אלאה דלא
ישימעות למלאך לא מרפשא דלא חלי
יש זבות חזיא שנה אחת. ירושלמי
מנובדנדר לקא ריחין תרין עש
מאמנו ויהי לשנים ימים (שמואל ב' ג')
שלש שנים היה עסוק בצומות וכל אדם
דאמנא זכרון יהי למיפק זכרון זכות
דמדת הפורענות מעטותה הרי מזכור

א"ת יש במינו טהרה
מקור ושרץ כדארס פי' עקבא דיש במינו טהרה במקור כפי נבי מפץ דהתם איצטריך קרא במפץ לומר דרבי' במינו
ז"ל מחב מומר ד"ל דרבי' במינו, עשו במציאות ובמכרז ומי היו' ג' מחותן לפנים מן הקליעים מחנה שכנה והוליס יתנו
צבי למשכן העדות וזה מחנה ליה ומשה לוי היה וקאמר עמי ליה: ואשכח קרא דאמר ותני' ג' בהארכת זמן כלומר דקרא
כחוב כשבה"ה מאריך זמן עד ג' עסמים הלכך חז"ל ג' שנים:

חוץ מפרשת סוטה. ואפי' בס"ת: **משמו.** של ר"מ: **שנבדקש.**
של כל סוטה וסוטה: **מאי** בנייהו. כלומר במאי קמיסילי נאזהר
טעמא: **לחמוק לה.** מפרשת סוטה שבספר מרי. לת"ק מחקיין
לר' יעקב לא מחקיין: **כי הני תנאי.** דלפיסילי מרי נכחיה לנשה:
דלינאיהו. מכל נשים לשמה של זו:

אמר רב נחמן וכו'. איהו נמי פריך
דמי תנאי לאו כי הני תנאי ופריך
לדבר גיסא ואית ליה נמי דרב
פפא וכו' איכא למיפריך להאי גיסא
ואיכא למיפריך להאי גיסא: כספ. ג
נט לגרש את אשתו ונמלק מלגשה:
כן עירו. ששמו כשמו והוא מאותה
העיר: שמי כשמן וכו'. וגני עיר
אחת מאותו וגט וזו רחוי יל תהיה לו
ואגרש בו את אשתו: פסול לז
לגרש בו. דדרשני לה לשמה דכמי
וכסב לה ספר כריתות. והכל נמי
כמי ועשה לה הכהן: מני. האי
דקמי דכין ששמה נבדקת ר"ש
היא דלמר משקרה מנחתה ואח"כ
משקרה דאי לא אקריה כרישא לא
הוה מידקה עד שמקרה מנחתה
דכמי נזכרת עין: לא אמר אין זכות
פולס. במתני (קדוש ד' כג): ר"ש. ה
דלמר לעיל (י: יט): משקרה הקומץ
איה יבולה לחזור בה אלמא מקריה לה
קודם שתשקרה: במתנה לזוי. כה
הית דלא עזרת נסים וגם שער
נקור דלא נתקדשו בקדושת עורה

והיו הן כשאר הר הנצח: עמו
במחילתו. ובמדרש נמי היו "ז' מחנות
לפנים ימין הקלעים מחנה שמיני
והלויס חתן סביב למשכן העדות
(במדבר 2) זה מחנה לוי והדגלים
ג' פרסאות זה מחנה ישראל ומשה
היה לוי וקאלמר עמו: שם תפרוס
גדה. אגב ציעמותא דמיס המרים.
והגדה והזב והזבז וצעל קרי אקוסרי
במחנה לוי ולשלישן כפסמים כפרק
אלו דברים (ד' 10): פחדא דמיס.
דלגה שאינה בזה פתאום אלא דואגת
שמה יבואו חיילים להורגה נומת את
המקור מלהאיר את דאפי' בשעת וסמה.
והיא גדה דלגה איתמאר צימער קסמה
הגיע שעת וסמה ולא בדקה טמאה
מפני שאורח צומט בל ר"מ אומר
אל היתה במחנה והגיע שעת וסמה
ולא בדקה טמורה אל כס אחרין כמיס
ומלגה טמורה ולא אחר אורח צומט

כא שחררה ממקנת את הדמים:
ניפסוסא. הנחל פמאום כנון וז של
 היתה חרידה עד עשיו ופמאום היה
 מרגשם בצורה וכן בצחקם שבהם לא
 שמועת מרדכי פמאום: **מריא.** הדמים.
 פומא את המקור: **מני מני.** דקמני
 יש וכות מולה ג' שנים: **כדי כפרס**
העובד. לדמיס ונקמה ע"י וכות ויכר
 ומורה ודע כשעור השעור ויכר
 במערכת: **הראוי לספר.** לחיות
 ולבא לידי סיפור שבו של מקום:
ושא"ס שאין ראיה. גמורה לדבר
 דכות מולה י"ב חודש וזר לדבר. ולקמא
 חפסא אהלי אורי ראיה: **לבו מלמא**

מלכי ישר ע"ך וגו'. דניאל אמר לנבוכדנצר בשפתו לו החלטו שיהיו נעדר מן האנשים וליהיות עם בהמה ויהיה להן מלכה אחתם המלך מלכי ישר ע"ך עמי מיטב בעיניך להאמין לעמי: **והט"ך בדקה פירוק.** חמאך ע"י דקה פדה: **ועו"פך כמיון.** ועומתך במינוח העניים: הן

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) גישין בד. ערוכין יב.
(ב) גנישין (ושיני.) ג. (לעיל)
(ג) גלילי. לקמן כד.:
(ד) גלעיל יט. ג. (ו) חוספתא
דכלס פ"א ע"פ פקחים קו.
(ה) חיר מה. ג. מעיל ע"ו
(ו) נרה לנט. ע"ה (ז)
סנהדרין ק"י. (י) ב"ב ד.
(כ) געריינין נה. ג. (ל) (דף
כא.) ט. (נ) ווע' חוספות
מנחות (ס) ד"ה ארץ.
(ז) כפי' געירושלמי אימא כל
אומן י"ב חודש.

ורה אור השלם

[illegible]

4. ויחם יוסף עמו כי
 עצמותו שם עמו כי
 השבוע השביעי את בני
 ישראל לאמר מקד מקד
 אלהים אתכם והעליתם
 עמציני מזה אתכם:
 שמוה את יצחק
 5. וקבואני וגורתי
 אסתר ורסיה ויורה
 לה ותתחלל תמלכה
 מנא ותשלה בנשים
 כלבשית את מרדכי
 וקסדר שש ומעליה
 6. אסתר ד
 קל: ואם לא נסמאה
 הראש ותורה הוא
 ותקנה ונורה ויזע
 7. מברר כח
 דיע: ובעד יוסר
 לאתוי לזר:
 תהלים כח
 8. לך מלכ מלכי
 ישר ילך ויאזן
 בצרף פרק ותיזן
 במזן עין דן תהוא
 ארכה לשלוח:
 תהא דב

גליון הש"ס

נב' והתניא טבא מה ע'
ומה ד' לנ ע"ז מדרס
ונעמלים: תוס'
ד"ה בעיותא כו' כל
הנשים צ"ל האנשים:

מוסף רש"י

חוץ מפרשת מטות.
 חז"ל נספר מורה, קמבר
 אף על תלמוד זה מן
 הסודות מוקד (עודו יג.)
 של מדק, מגילת של
 סודות וסודות (הה)
 מגילת (הה)
 להשקות (הה) סודות
 אחרת. סודות שמכנה
 מגילת ויאתר טמאם אף
 וסודות, חן מגילת
 סודות למטה חן, אלמל
 חסידים נקטת ענין זה
 נמי דאין מוקדן זה מן
 סודות: כתב לרש"י
 אף אשתו ונמלך, וחזר
 וז' מגילת חסידים
 ויג' (יג.) ספור לרש"י
 ב. אלמל וכתב זה שמע

לשמה, הרי נמי כחיו ועשה
 עשייה, עשייה הינו מחיקה
 ותחלחול. נתמסמם חלל
 דקה עיבורה שהחרדה מפלגת
 (ידה עא)

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones